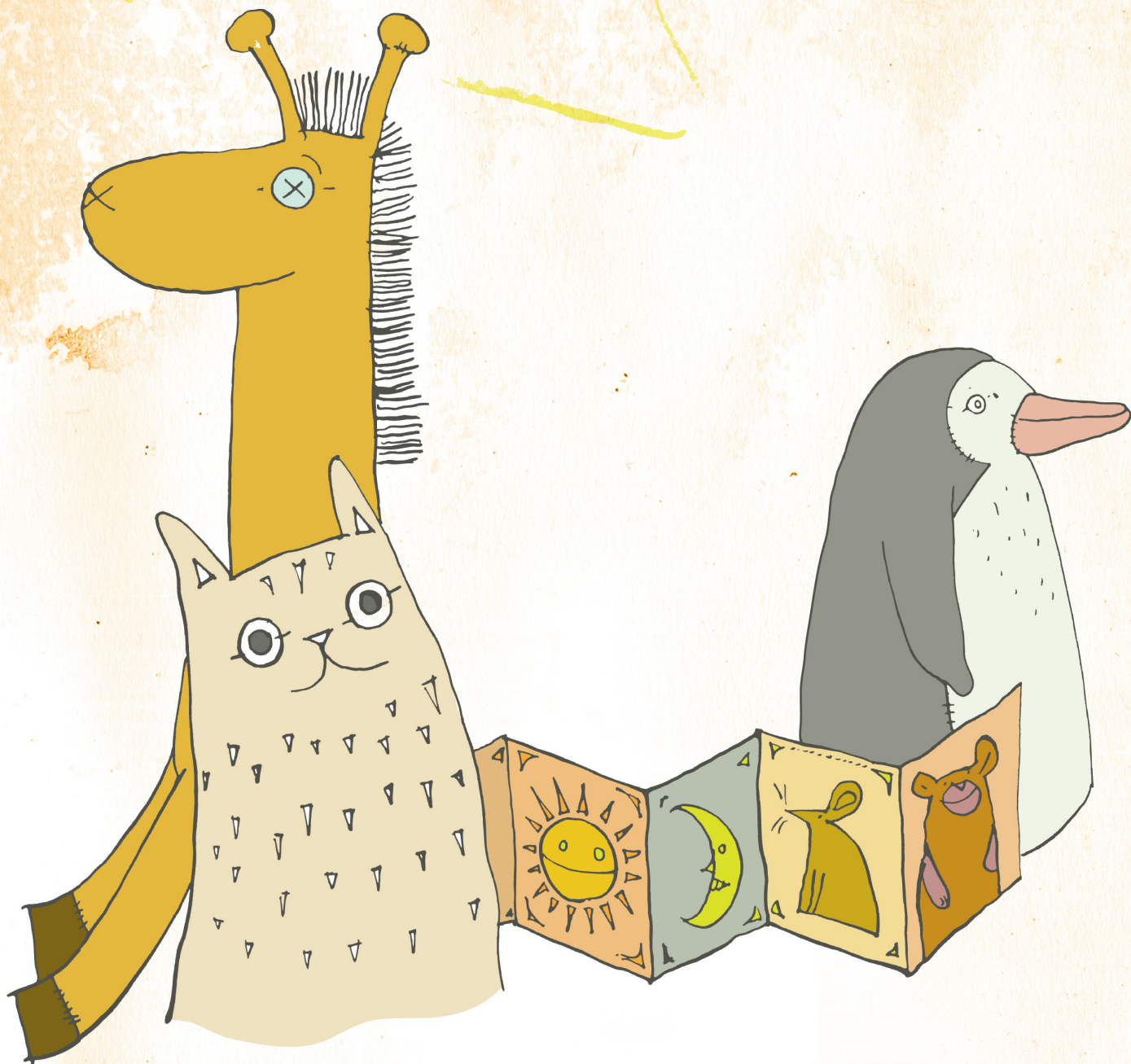

Co se dá říct o Františkovi? Jsou toho spousty. Třeba že umí udržet tajemství. Nebo že až vyroste, bude květinářem, protože v květinářství to voní nejlíp na světě. Taky že by si přál sourozence nebo aspoň pejska. Ale pokaždé, když se o tom zmíní rodičům, dostane akorát plyšáka.

STUDENÝ PŘÍBĚH o úplně prvním strašidle

Ve dne si František hraje a v noci spí pod puntíkovanou peřinou. Večer mezi těmi puntíky jezdí prstem jako po mapě. Tenhle puntík je jezero. Tenhle Františkův dům. Tenhle nejvyšší borovice v okolí.

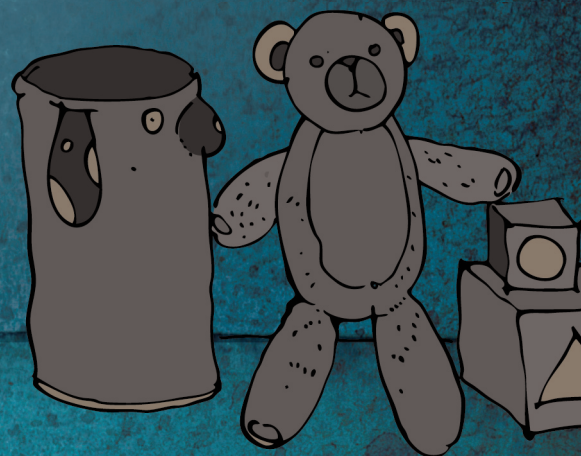

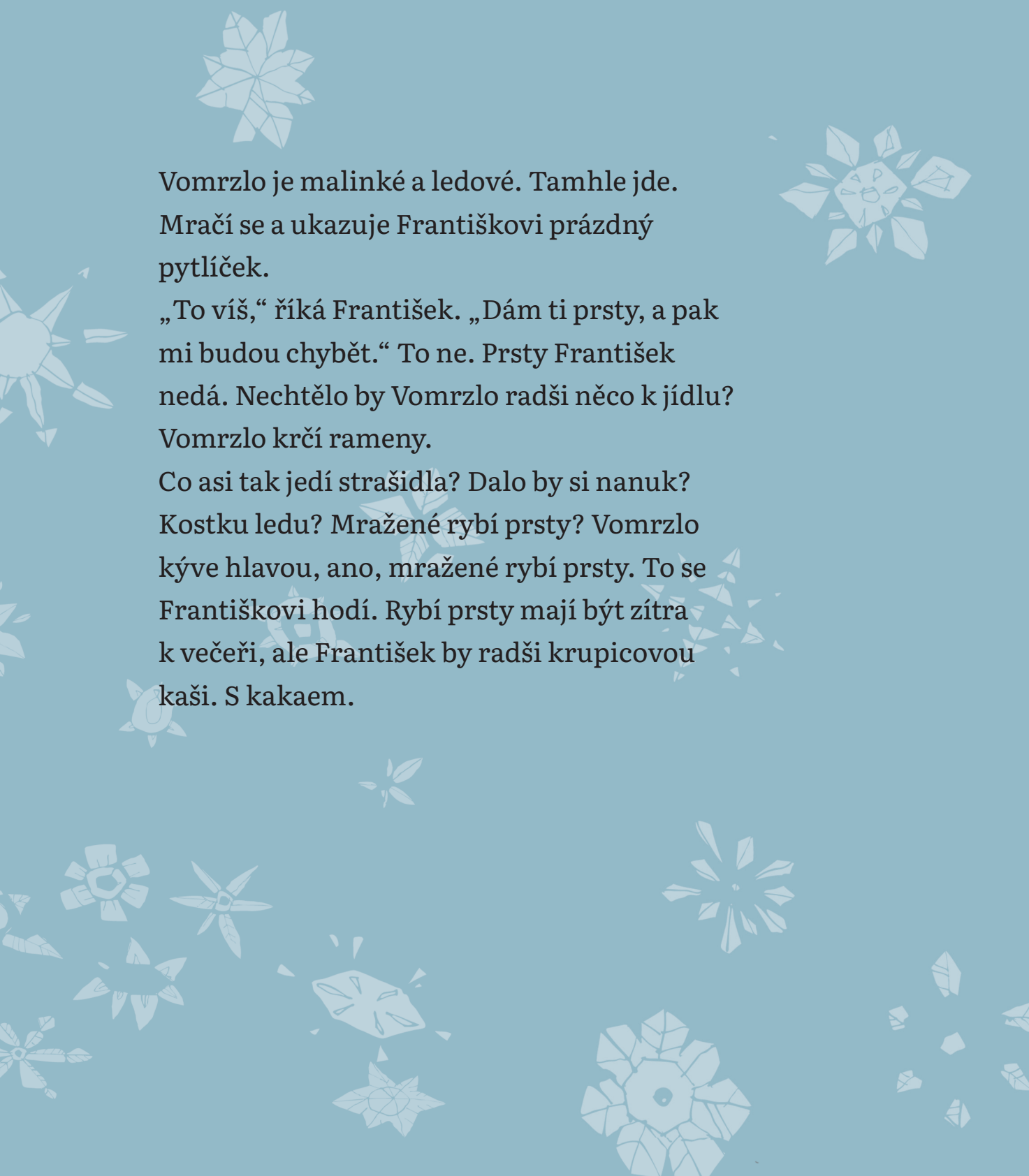
Někdy se stane, že klouček projede
celou mapu, a stejně nemůže spát.
Co teď?

František může vylézt zpod peřiny.
Přeběhnout pokojíček. Po špičkách
projít obýván. Vrznout dveřmi ložnice.
Zavrtat se do mamínčina tepla.
Může.

Ale podlaha pokojíčku je studená.
Ale v obýváku se na stěnách protahují
bledé stíny. Ale dveře do ložnice ani
tak nevržou, jako spíš skřípou.
Františkovi na studené podlaze
prochladnou palce u nohou.
Umrznou. Upadnou.
Přijde Vomrzlo a schová
si je do pytlíčku.

Vomrzlo je malinké a ledové. Tamhle jde.
Mračí se a ukazuje Františkovi prázdný
pytlíček.

„To víš,“ říká František. „Dám ti prsty, a pak
mi budou chybět.“ To ne. Prsty František
nedá. Nechtělo by Vomrzlo radši něco k jídlu?
Vomrzlo krčí rameny.

Co asi tak jedí strašidla? Dalo by si nanuk?
Kostku ledu? Mražené rybí prsty? Vomrzlo
kýve hlavou, ano, mražené rybí prsty. To se
Františkovi hodí. Rybí prsty mají být zítra
k večeři, ale František by radši krupicovou
kaši. S kakaem.

„Chutná ti kakao?“ ptá se František. Vomrzlo neví. Kakao nikdy nejedlo. Zato rybích prstů sní tři porce a ještě olíže krabičku. Pak zaleze Františkovi pod postel.

Neměl by se František bát, když teď má pod postelí strašidlo? František neví. Není jednoduché bát se strašidla, které voní strouhankou a ze spaní chrápe.

„Asi se nachladlo na té podlaze,“ šeptá si František. Zítra poprosí mámu o krabičku a vystele ji kapesníkem. Vomrzlo tam může bydlet.

